

Виелицата глухо затътна въ самитѣ му уши. Сѣкашъ че цѣла планина снѣгъ се изсипа внезапно до него. Ето последната селска колиба. А сега? Прѣдъ него нищо не се виждаше, освенъ началото на тъмната вѣковна гора, изъ която се виеше познатиятъ на Стефча пжтъ, по който се отива до Криводолъ.

— Не ще ли е по-добрѣ да извикамъ нѣкого съ мене? И Стефчо се върна назадъ. Едва си проправяше той пжтъ прѣзъ дебелия снѣгъ. Скоро неговиятъ фенеръ освѣти една порта. Стефчо плахо зачука на нея. Никой се не обади. Стефчо зачука по-силно. Мълчание. Зимната хала ядно рѣмжеше съ такава сила, че дѣто се казва, и съ пушка да грѣмнешъ, пакъ никой не ще чуе.

Стефчо почука силно още нѣколко пжти. Никой не се обади.

— Ще вървя самъ, каза той и трѣгна.

Смѣлото момче не се уплаши отъ грозната самота, нито отъ страхотното бучене на вѣковнитѣ буки. Какво бѣше той срѣдъ това страшно море отъ снѣжни прѣспи? Той приличаше на малка черна пращинка, която ту се показваше, ту се изгубваше въ снѣга.

Но черната пращинка, макаръ и бавно, напредваше. Отъ време на време лампичката силно блѣсваше и хвърляше снопъ отъ червени лжчи върху побѣлѣлитѣ дървета.

Стефчо приближаваше до ямата. Той много добре помнѣше нейното мѣсто: на лѣво, до самия пжтъ, нѣколко крачки далечъ отъ двата наведени до земята джба.

— Ето, тамъ е ямата!

Стефчо напрегна всичкитѣ си сили, прекръсти се и трѣгна. Той приличаше на къртица, която съ мжка си пробива пжтъ. Внезапно глухъ писъкъ се понесе въ снѣжната буря, единъ грамаденъ клонъ съ трѣсъкъ се откърши, и носенъ отъ халата, профуча надъ Стефчовата глава. За мигъ всичко затихна. Черната жива пращинка заедно съ фенерчето си се загуби въ вълнитѣ на бѣлото снѣжно море.

Минаха нѣколко злокобни минути. Стефчо сѣ окопоти; поразрови снѣга; завъртѣ ключето на лампата и червена свѣтлина отново блѣсна подъ гжститѣ клонаци. Стефчо напрегна последни сили. Ржцетѣ и нозетѣ си той чувствуваше като нечувствителни дървета. Но, ето и ямата!

Въ този мигъ единъ сладъкъ далеченъ звукъ стопли Стефчовата душа: селската камбана удари еднажъ, дважъ. . . трижъ. . .

— Би-и-мъ, ба-а-мъ, бу-у-мъ! . . .

Стефчо внимателно се наведе; седна на земята и почна опипомъ да напрѣдва по посока къмъ ямата, като съ тоягата си опитваше дълбочината на снѣга.